

የተሸጡት አባት

በአውሮፓ ክርስቲያኖች ዘንድ የታወቀ አንድ የአራተኛው መካከ ታሪክ አለ። ድኾችን እጅግ የሚወድ፣ የተቸገሩትን ለመርዳት ምንም ነገር የማያግደው፣ ከአራሱም አብልጦ ለሌሎችን የሚሞት አንድ ሰው ነበረ። ይህ ሰው በበጎ ምግባሩ የተነሣ ስሙ ተረስቶ ሕጉ ቅዱስ- ቅዱስ ወንድም እየተባለ ነው የሚጠራው። በታሪክ ድርሳናትም የተመዘገበው በዚህ ስም ነው። ሠርቶ የሚያገኘውን ምንም ለሌላቸውና ለምነው እንኳን ለማግኘት ዐቅም ላይላቸው በመስጠት የታወቀ ነበር።

አንድ ጊዜ የሚሰጠው ነገር አጣ። ብዙ ችግሮች ደግሞ መልካም ዜናውን ሰምተው ጥቂት ነገር ለማግኘት ወደ እርሱ ዘንድ መጡ። ምን ይሰጣቸው። የሚያያቸው አካል ጉዳተኞችና አረጋውያን ሌላ አማራጭ የላቸውም። ብዙዎቹ ገንዘቡን ከጨረሰ በኋላ ከሩቅ ሀገር ሳይቀር በመምጣታቸው አዘኑ። መመለሻ እንዲሁ የላቸውም ነበር። በመጨረሻ እኩ ቅዱስ አንድ ውሳኔ ላይ ደረሰ። «እኔን ሽጡኝና ተካፈሉ» አላቸው። እዚያ ችግሮችም ምን አማራጭ ስላልነበራቸው እርሱን በባርነት ሽጡትና ገንዘቡን ተካፈሉ።

ይህ ታሪክ በታሪክነቱ ሲወሳ የኖረ ነው። አንዳንዴ ግን ታሪክ ራሱን ይደግማል። አንድን ታሪክ የሚካፈሉ ሁለት ሰዎች በሺ ዘመናት ልዩነት ውስጥ ሳይቀር ይፈጠራሉ። እዚህ ኢትዮጵያ ውስጥም እንደ ሕጉ ቅዱስ የተሸጡ ሰው አሉ። እዚያ ደቡብ - ወሎ ደሴ።

ደሴ የምትታወቀው በፍቅር ከተማነቷ፣ የኢትዮጵያ ባሕላዊ ዜማዎች አምባ በመሆኗ፣ በንጉሥ ሚካኤል ታሪክና በአይጠየፍ አዳራሽ፣ በዘመናዊው የኢትዮጵያ የመንግሥት ታሪክ ውስጥም በያዘችው ቦታ ብቻ አይደለም። ብዙ ያልተነገረላቸው ፣ በደሴ ተራሮች ላይ የሚያበፍ፣ የሚንቀሳቀሱ፣ የሚተነፍሱና ሕይወት ያላቸው የደሴ ውድ ቅርስም አሉ።

እኔህ ሰው የትውልድ ቦታቸው ወሎ እንዳልሆነ በቅርበት የሚያውቋቸው ይናገራሉ። ምናልባት ወደ ሰሜን ሸዋ አካባቢ እንደሚሆን ይገመታል። እባክህን ግን የተወለዱበትን ቦታና ዘመን በርግጠኝነት የሚያውቅ የለም። እርሳቸውም ሃይማኖታቸውንና ምግባራቸውን እንጂ ሰው ትውልዳቸውንና ጎሳቸውን እንዲጠይቃቸውም እንዲያውቅላቸውም አይፈልጉም። ከጥንት ጀምሮ የሚያውቋቸው የደሴ ከተማ ሽማግሌዎች ግን እርሳቸውን ያወቁበትን ጊዜና በዚያ ጊዜ የሰንት ዓመት ሰው ሊሆኑ እንደሚችሉ በመገመት እድሜያቸውን በሰባና ሰማንያ መካከል ይገምታል። ወደ ጎንደር ለትምህርት ሲሄዱ ደሴ ደረሱ አሉ። እዚያ የፈረሱ አብያተ ክርስቲያናትና የተጎዱ ሰዎችን አዩ። እዚህ በተግባር የሚሠራ ሥራ እያለ እዚያ የቃል ትምህርት ለመማር ምን ወሰደኝ ብለው እዚያው ደሴ ቀሩ አሉ።

እኔህ ሰው የሚታወቁት በሥራና በፍቅር ነው። በደሴ ከተማ የሚገኙትን አብያተ ክርስቲያናት በማሳነጽ፣ ታሪክ ሲዘክረው የሚኖር አሻራ አኑረዋል። እንዲያውም እርሳቸው ካልገቡበት የሚሳካ አይሆንም ብለው ደሴዎች እስኪገምቱ ድረስም ደርሰዋል። እርሳቸው ካዘዙ ምደርም ትታዘዛለች እንኳን ሰው ይባላል። የርሳቸው በጎ ሥራ ግን በዚህ የሚያቆም አይደለም። የተቸገረና የተጨነቀ ሰው ካገኙ ግንባር ቀደም ደራሽ ናቸው። ለርሳቸው ዘርና ሃይማኖት ሰውን ለመርዳት መመዘኛዎች አይደሉም። ሰውነት ብቻ ይበቃቸዋል። ይህ ርዳታቸው ከመከራ

ያወጣቸው፣ ከችግር የታደጋቸውና ሕይወታቸውን ያቀናላቸው ሰዎች ስለ እኒህ አባት ሲያወሩ ከማያቋርጥ ዕንባ ጋር ነው። አንዳንዶች እንዲያውም ከንግግር ይልቅ እርሳቸውን እያሰቡ ዝም ብለው በማልቀስ ይገልጧቸዋል።

መቼም ለአንዳንዱ አብዝቶ አይደል የሚሰጠው። እርሳቸው የአካባቢ ጥበቃ አርባኛም ናቸው። በዚህ የእርግና እድሜያቸው እንኳን መኮትኮቻና መቆፈሪያ፣ አካፋና ባሬላ ይዘው በደሴ ተራሮች ላይ ዛፍ ሲተክሉ ይውላሉ። ደሴን በአራቱ መዳዘን ስታዩዋት አረንጓዴ ብትሆንባችሁ አትገረሙ፤ እርሳቸው ከአርባ ዓመት በላይ ለፍተውላት ነው። ለእርሳቸው ዛፍ የሚቆርጥ ቀርቶ ቅጠል የሚበጥስም የማርያም ጠላት ነው። አይከፈላቸውም፤ አልተመደቡም፤ ደብዳቤ የሰጣቸው የለም፤ እርሳቸው ግን የሀገሪ መራቆት የኔ መራቆት ነው ብለው ደን ሲተክሉና ሲከባከቡ ይኖራሉ።

የእኒህን አባት ስም የሚያውቀው የለም። ስማቸው ተረስቷል። ስማቸው የተረሰው ሕዝብ ሌላ የፍቅር ስም ስላወጣላቸው ነው። ሕዝብ የንቀት ስም፣ የውርደት ስም፣ የሃፍረት ስም ይሰጣል - ለጠላው። ሕዝብ የፍቅር ስም፣ የክብር ስም፣ የቁልምጫ ስም ይሰጣል - ላፈቀረው። ለእርሳቸውም ወላጆቻቸው ያወጡላቸውን ስም የሚያስረሳ ስም ሰጥቷቸዋል። መፍቀሬ ሰብእ (ሰውን የሚወድድ፣ ሰውም የሚወደው) የሚል ስም። አባ መፍቀሬ ሰብእ ይባላሉ።

ድፍን ደሴ ይታዘዘቸዋል። ንጽሕናቸውንና ሰው ወዳጅ መሆናቸውን ይመሰክራላቸዋል። ሙስሊምም ክርስቲያንም እኩል ልጆቻቸው ነው። የግሼንን መንገድ ሲያሠሩ በደሴ ከተማ የታወቁት የሙስሊም ባለሀብት ሃምሳ ሺ ብር ሰጡኝ ብለው ነግረውኛል። ቤታቸው ብትገቡ ትደካቃላችሁ። ወንበርና አልጋ ነው ያላቸው። አልጋው ላይ መጻሕፍት በክብር ተደርድረዋል። «አልጋ ለንጉሥ ነው፣ ነገሥታቱ ደግሞ መጻሕፍቱ ናቸው። አልጋው ላይ የሚኖሩት እነርሱ ናቸው» ይላሉ። ሰው ለሀገሩና ለወጣቱ መልካም ሲሠራ ካዩ የለበሱትንም ካባ ቢሆን አውልቀው ይሸልማሉ። ስለ እርሳቸው ሲነገር አይወዱም እንጂ ስለ መልካም ሰዎች ተናግረው አይጠግቡም።

አንድ ቀን እንዲህ ሆነ።

የደሴ ገብርኤል ቤተ ክርስቲያን ተጀመረና ለመጨረስ ገንዘብ አጠረ። ወዲህ ቢባል ወዲያ ገንዘብ ከየት ይምጣ። የደብሩ አስተዳዳሪ አውጥቶው አውርደው አንድ ሃሳብ አመጡ። አባ መፍቀሬ ሰብእ እንደ እኑ ቅዱስ መሸጥ አለባቸው። ሄዱና አማካሪቸው። «አባ እርስዎን ሸጠን የገብርኤልን ቤተ ክርስቲያን ልንጨርስ ነው» አሏቸው። «እኔ ምን አወጣልችኋለሁ» አሉ ገርሟቸው። «በደንብ ያወጣሉ። ብቻ ለመሸጥ ይስማሙልን» አሏቸው። «ካወጣሁ እንኳን አንድ ጊዜ ዐሥር ጊዜ ልሸጥ» አሉ አባ መፍቀሬ ሰብእ።

በእርሳቸው ስም የርሳቸው ፎቶና ስም ያለበት ቶምቦላ ተዘጋጀ። ድፍን ደሴ - ሙስሊም ክርስቲያን ተሻምቶ ገዛው። መፍቀሬ ሰብእ አይደሉ። ያልተሰበሰበውን ጨምሮ ከሁለት ሚሊዮን ብር በላይ ተሸጡ - አባ መፍቀሬ ሰብእ። ሌሎቹ የሀገር ሀብት፣ ቅርስና ታሪክ በሚሸጡበት ዘመን አባ መፍቀሬ ራሳቸውን ለሀገርና ለወገን፣ ለእምነታቸውና ለዓላማቸው ሸጡ። ሌሎች በቤተ እምነቶች ውስጥ ተደብቀው ለጥቅማቸው ሲሉ የምእመናንን ገንዘብ በሚበሉበት ዘመን፣ ለምእመናን ሲሉ አባ መፍቀሬ ሰብእ ተሸጡ። ሌሎች በጎቻቸውን ለራሳቸው ሲሸጡ፣ አባ መፍቀሬ ግን ለበጎች ሲሉ ራሳቸውን ሸጡ። እልም ባለ በረሃ ውስጥ የምትገኝ ቀዝቃዛ ምንጭ ተስፋ

የቆረጠውን ሁሉ እንድታረካ፤ ታማኝነትና ሕዝብን መውደድ፤ በዓላማ መኖርና ለዓላማ መሠዋት እየጠፋ ባለበት
ዘመን፤ እርሳቸውን ማየት እንደዚያ ነው።

© ይህ ጽሑፍ በአዲስ ጉዳይ መጽሔት ላይ የወጣ ነው

www.danielkibret.com